

ÉVA JANIKOVSKY

BAŠ SE VESELIM!

R

Ilustrirao László Réber

Copyright © 2012, **KATARINA ZRINSKI** d.o.o. Varaždin

Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati, fotokopirati ili na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja izdavača.

Text © Estate of Éva Janikovszky, 2012

Illustration © Estate of László Réber, 2012

Izvornik

Janikovszky Éva: Jó nekem!,
Móra Publishing House, Budapest, 1963.

*Biblioteka
Cvrtak*

Izdavač: **KATARINA ZRINSKI** d.o.o.

Moslavačka 9, Varaždin, tel.: 042/241-000, fax: 042/241-828

Za izdavača: *Mirjana Ptiček*

Urednica: *Mirjana Ptiček*

Tekst: *Éva Janikovszky*

Ilustrirao: *László Réber*

Korektura: *Milan Taritaš*

Grafički uredio: *Tomislav Škrinjar*

Grafička priprema: *Katarina Zrinski d.o.o. Varaždin*

Tisak: *Zrinski d.d. Čakovec*

Naklada: 1000

Izdano: *listopad, 2013.*

ISBN 978-953-236-218-3

ÉVA JANI KOVSZKY

oslikao LÁSZLÓ RÉBER

BAŠ SE VESELIM!

Sa mađarskog prevela
Lijerka Damjanov-Pintar

Prvo izdanje

KATARINA ZRINSKI
d.o.o. VARAŽDIN

Volio bih

da je uvijek svatko veseo:

i mama,

i tata,

i baka,

i djed,

i Marica,

moja seka,

a i ja.

Na žalost,

nisu uvijek svi veseli.

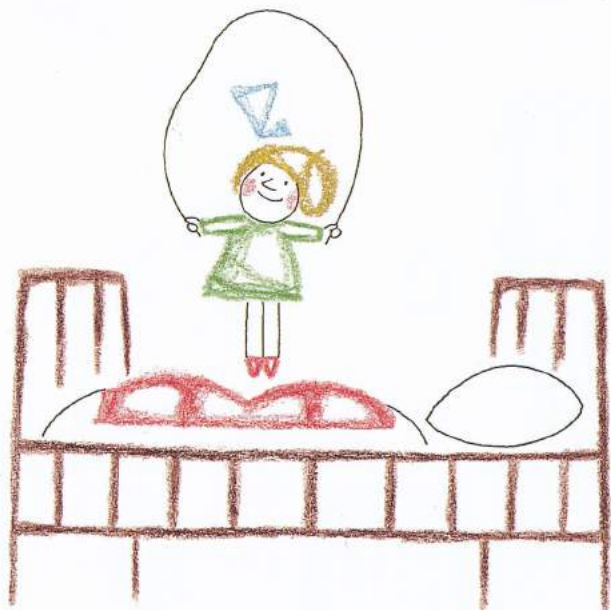
Pa ni ja.

Dok sam bio mali,
mislio sam
da se svatko veseli onome
čemu i ja.

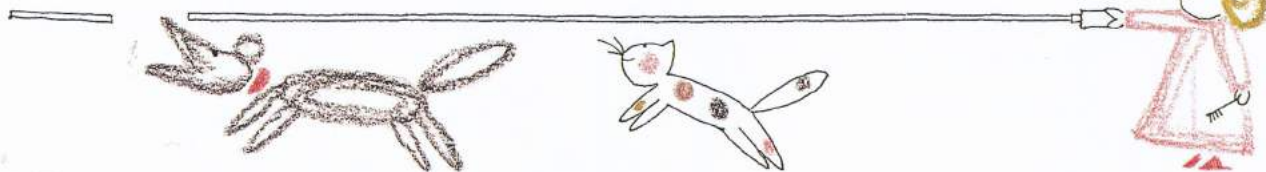
Marica je još mala
i misli da se svi vesele
kao i ona,

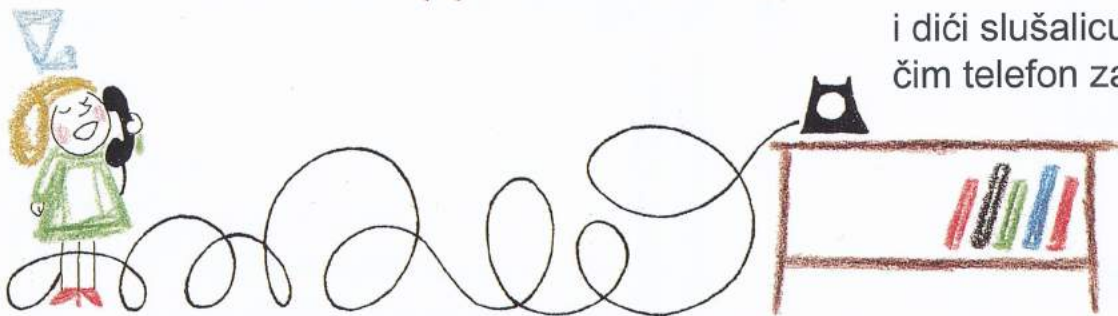
kad može cipelama
skakati po krevetu,

ili iz tube istisnuti pastu za zube

i dići slušalicu
čim telefon zazvoni.

Ali ja sam već velik i znam da se

mama

i

tata,

baka

i

djed,

a i Marica,

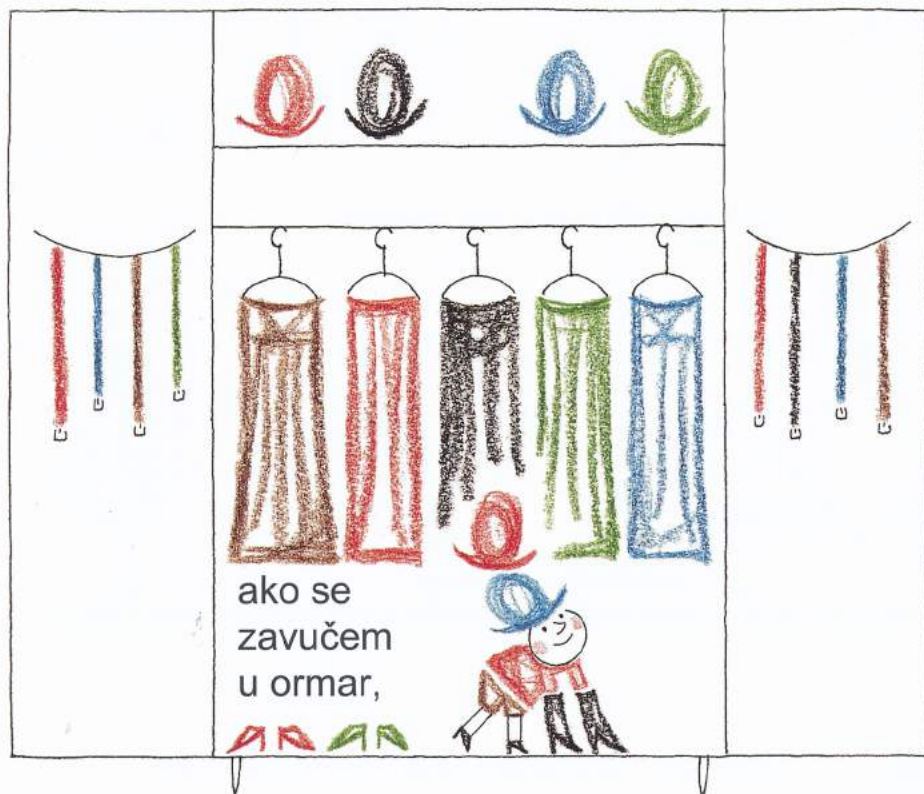

moja sestrice,
ne vesele istim stvarima.

Blago onom
tko zna čemu se tko veseli!

Dok sam bio mali,
mislio sam
da se mama veseli

ako se
zavučem
u ormar,

a ona me
pronade.

Otkad sam velik,
znam da se mama uopće ne veseli kad se sakrijem u ormar.
Draže joj je da me uvijek vidi, pa me ne mora tražiti.

Volio bih razveseliti mamu,

ali kako pogoditi da se ona veseli

ako pojedem svu juhu,

ako dođem čim me zovne

i kad ne istrčavam pred njom na ulicu.

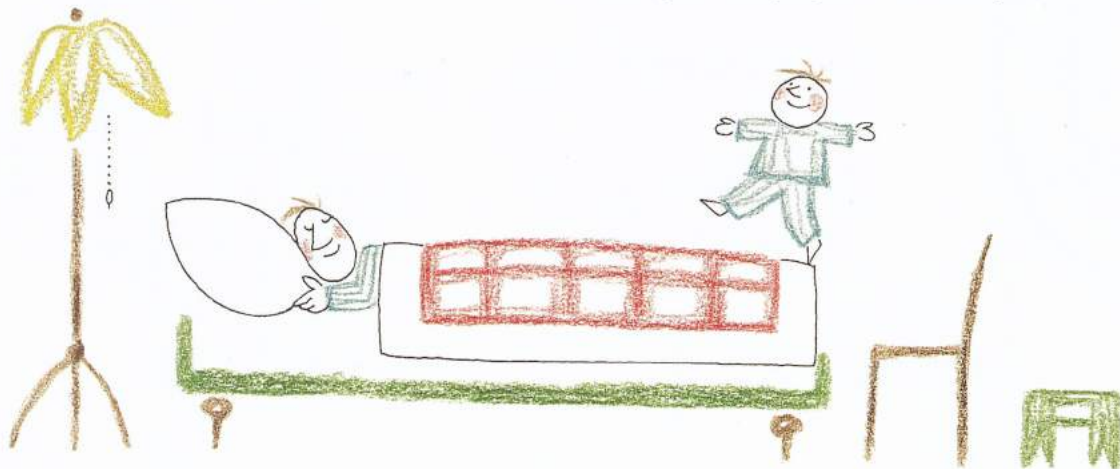

Zato, na žalost,
rijetko razveselim mamu.

Dok sam bio mali,
mislio sam da se tata veseli

kad ga nedjeljom rano ujutro budim.

Otkad sam velik, znam da se tata
tome uopće ne veseli.

Više voli da ga pustim neka spava
dok se sam ne probudi.

Volio bih razveseliti tatu,
ali kako pogoditi da se tata veseli

ako se ne igram
autićem
koji buči,

ako mi navečer još nešto padne na pamet,
pa ponovno ne ustanem.

Zato, na žalost, rijetko razveselim tatu.

Dok sam bio mali,
mislio sam kako se baka veseli ako je iznenadim

i očistim cipele.

Otkad sam velik,
znam da se baka uopće tome ne veseli.
Više voli kad ne potrošim svu pastu
i ne uprljam odjeću.

Volio bih razveseliti baku, ali kako pogoditi
da se ona veseli

ako ja zinem
i pokažem
liječniku grlo,

ako reciram
lijepu pjesmicu

gostima

i poljubim susjedu.

Zato, na žalost, rijetko razveselim baku.

Dok sam bio mali,
mislio sam

da se djed veseli

ako u vrtu zasadim
novo cvijeće.

Otkad sam velik, znam

da se djed tome uopće ne veseli.

Više voli
kad ostane cvijeće
koje je sam zasadio.

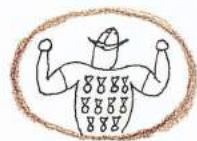

Volio bih razveseliti djeda,
ali kako pogoditi

da se djed veseli,

ako ne skupljam
sve sa zemlje,

ako uvučem trbuh i isprsim se,

i ako tete
i stričevi kažu
kako sam mu vrlo sličan.

Zato, na žalost, rijetko razveselim djeda.

Dok sam bio mali, mislio sam

da se Marica veseli zbog toga

što sam jak i spretan,
pa je mogu podići na jabuku.

Otkad sam velik,
znam
da se tome uopće
ne veseli,

jer se ona

više voli
penjati
sama.

Volio bih razveseliti Maricu,
ali kako pogoditi da se ona veseli

kada meni pobjegne balon,
a njen ostane,

kad se poskliznem na sagu,

padnem

i razbijem nos.

Tome se Marica
toliko veseli da
skače od radosti.

Blago onom tko pogodi čemu se tko veseli!
Često je teško pogoditi čemu se ja mogu razveseliti.

Kad mi teta Ana donese
punjenu čokoladu kaže:

– Vidi, što sam ti donijela –

znam da me želi razveseliti.

Ali, ja se ne veselim,
jer ne volim

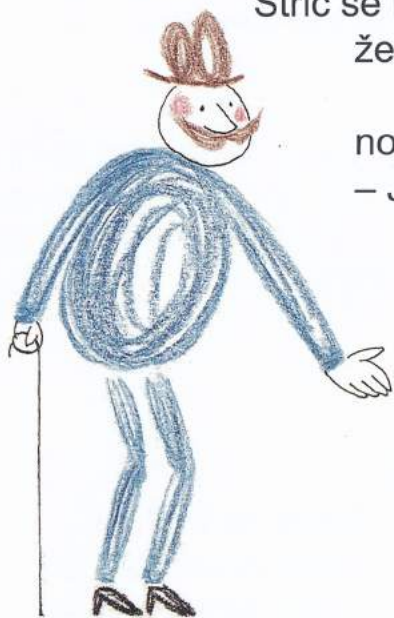

punjenu
čokoladu.

Stric se Drago,
želi sa mnom rukovati,

no poslije jauče i puše u prste i veli:
– Joj, joj, joj, kako je jak taj dečko! –

On misli da se ja tome veselim.

Na žalost, ja se uopće ne veselim
jer znam da ga to, zapravo, ne boli.

Teta Olga, svaki put kad me vidi,
pljesne rukama i da me razveseli kaže:

– Uskoro neću
ni prepoznati
ovog dečka! –

Ja se, na žalost,
tome ne veselim
jer znam
da će me
sigurno
prepoznati.

Stric me Marko nudi mentol bombonima i pita:

– No, braco, imaš li već curu? –

kako bih se veselio
što me smatra odraslim.

Ja se, na žalost, tome
ne veselim
jer ne volim mentol bombone
i nemam cure.

Lijepo je pogoditi čemu se tko veseli!

Mama zna

da se tata veseli

kad navečer
može mirno
pročitati novine.

Zato ga ne smeta pri čitanju.

Tata zna da se djed veseli

kad može pričati
kakao je nekad
bilo.

Zato često zamoli djeda neka priča.

Djed zna da se baka veseli ako joj pohvali ručak.
Zato svaki dan kaže:

– Već dugo nisam jeo nešto tako dobro! –

Baka zna

da se Marica veseli

kada je baka podigne
i pravi se
kao da je želi baciti.

Zato baka uvijek diže Maricu, ali je nikada ne baci.

Srećom,
mama i tata, baka i djed
znaju

čemu se
ja veselim.

Mama zna
da se veselim ako se mogu
igrati ribice u kadi

i ne smeta joj
ako sve poprskam
vodom.
Mama se ne veseli
mojoj igri
već mojoj
radosti,

iako poslije mora obrisati isprskanu vodu.

Tata zna

da se veselim
kada se grudamo,
pa ja njega pogodim.

Zato se i gruda sa mnom i ne ljuti se ako ga pogodim.

Tata se ne veseli grudanju,
već mojoj radosti,

čak ako mu se i otopi

snijeg za vratom.

Baka zna

da se veselim
odlasku u trgovinu,

i zato često kupujemo zajedno.

Dopušta mi da skidam
paketiće sa polica.

Baka se ne veseli
što kupujem
umjesto nje,
već što se
tome radujem,

iako ponekad nešto ispustim, prospem ili razbijem.

Djed zna

da se veselim
ako mu mogu sjesti
na leđa i jahati.

Zato se često igramo konjića.

Djed se ne veseli
što mora biti konjić,

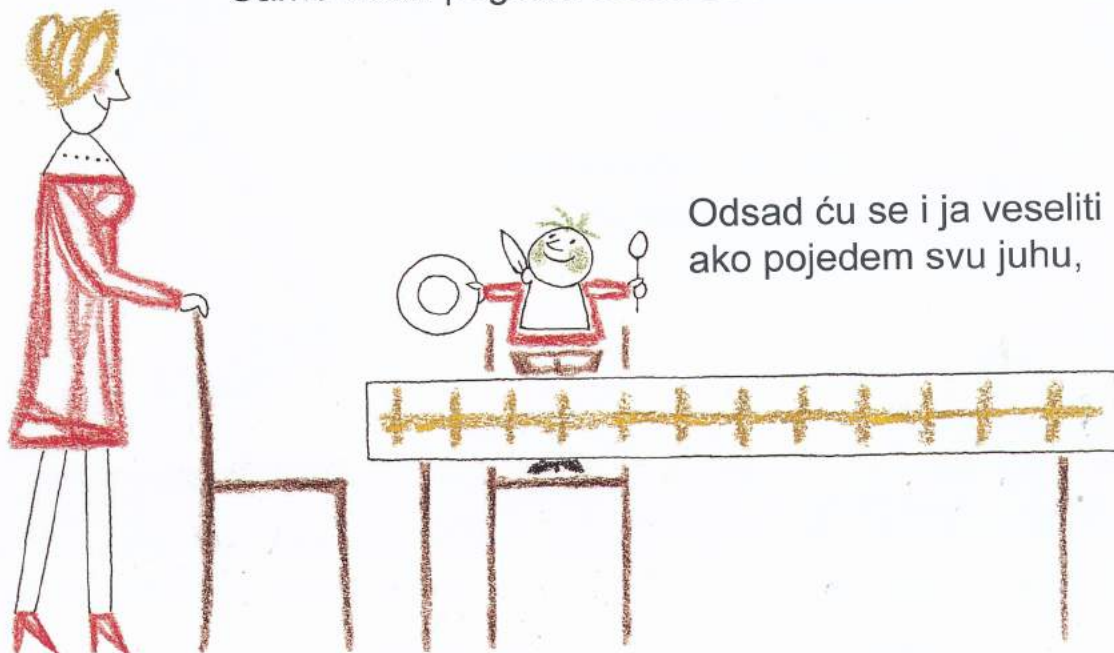
ali to trpi
jer se ja veselim.

Djed bi više volio sjediti u naslonjaču jer ga bole leđa.

Sada ja već znam

da se može veseliti i tuđoj radosti.
Samo treba pogoditi čemu se tko veseli.

Odsad ću se i ja veseliti
ako pojedem svu juhu,

ako prestanem ružiti
autićem,

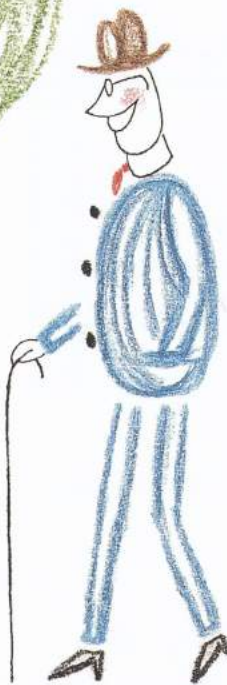

ako poljubim
susjedu

i ostavim na zemlji
lijepo žuto lišće.

Veselit ću se svemu
čemu se vesele mama ili tata, baka ili djed.

Ja sam
već toliko velik
da se mogu
veseliti

ako Marica
pobjedi
u igri,
jer ja znam da

je zbog toga sretna.

Uskoro će i ona odrasti
pa će se moći veseliti

kad ja
pobijedim.

Volio bih

da se već sada svi vesele.

Iako je kasno, neću čekati do sutra.

Još ću danas smisliti

tko se čemu vesele.

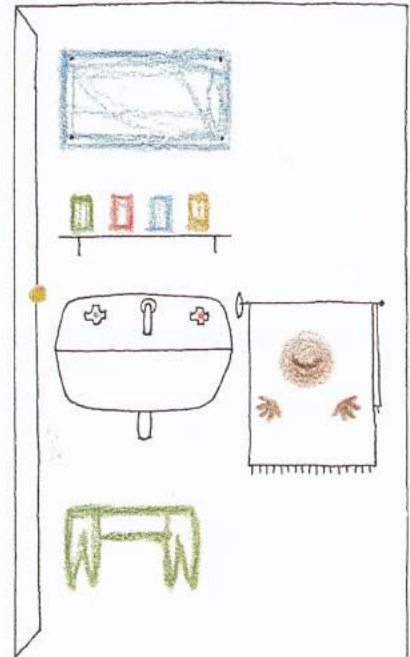
Djed se veseli

Baka se veseli

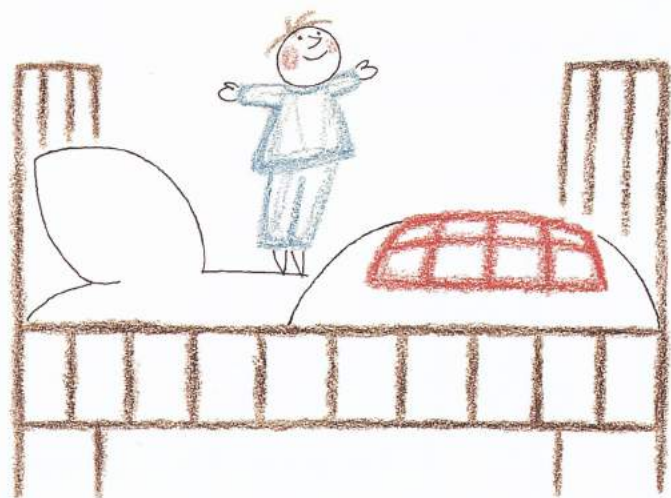
ako poslije pranja zubi ne jedem čokoladu.

Mama se veseli

kada je zamolim za još jedan poljubac.

Tata se veseli
ako brzo zaspem.
Ipak, moram još malo
pričekati

dok se ne sjetim
čemu se ja veselim,
a čemu Marica,
moja sestra.

Lako je pogoditi da se veselim
kad tata sjedne na rub mog kreveta
i samo sa mnom razgovara.

Na žalost, nije teško pogoditi da se Marica veseli
ako i ona zna o čemu razgovaram s tatom.

Volim nasamo šaputati sa tatom, da Marica ne čuje.
Ali sada, kad znam čemu se ona veseli,

reći ću joj

o čemu sam pričao
s tatom.

Sada se i Marica veseli,

a zbog toga sam veseo i ja.

Teško je pogoditi čemu se tko veseli. Ali – i to se može.

www.kz.hr

Moslavačka 9, 42 000 Varaždin
Tel.: 042/241-000, fax: 241-828
e-mail: info@kz.hr

89,00 kn

ISBN 978-953-236-218-3

9 789532 362183

KATARINA ZRINSKI
d.o.o. VARAŽDIN